udgør den omstændighed, at en ansøger midlertidigt har fungeret i den omtvistede stilling, lige så lidt som vedkommendes store anciennitet i nærmeste lavere lønklasse ikke skønselementer af større betydning end tjenestens interesse, der er afgørende for hvilken af flere ansøgere, der konkret vil kunne forfremmes.

RETSMØDERAPPORT
i sag 306/85 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. Sagsøgeren André Huybrechts har fra 1958 været ansat som tjenestemand ved Kommissionen i en stilling som ekspeditionssekretær i lønklasse A 4 (i cirka 10 år på løntrin 8).

Han har fra den 15. september 1982 gjort tjeneste i afdelingen »energi, miner, industri« i generaldirektorat VIII-A-3. Efter at den tidligere chef for denne afdeling var fratrådt, fungerede sagsøgeren fra den 1. september 1983 til den 31. december 1984 først som suppleant (1. september 1983 til 31. marts 1984) og dernæst midlertidigt som afdelingschef (fra den 1. april til den 31. december 1984).

2. Den 26. oktober 1984 offentliggjorde Kommissionen meddelelse om ledig stilling KOM/1422/84 (der var udfærdiget i november 1983) vedrørende afdelingschefstillingen VIII-A-3. Vedrørende de nødvendige kvalifikationer indeholdt meddelelsen bl. a. følgende:

»*Kvalifikationer*

1) ...

2) Indgående kendskab til udviklings- og samarbejdspolitikken, til sektorerne for energi, industri og minedrift i udviklingslandene samt disse sektorers udviklingsmuligheder og betydning for de pågældende landes økonomiske og sociale situation.

3) En for stillingen passende erfaring.

4) Evner til at lede en administrativ enhed, hvis arbejde vedrører sociale og økonomiske problemer i forskellige sektorer.«

3. Sagsøgeren ansøgte om denne stilling. Men ved beslutning af 19. december 1984 udnævnte Kommissionen J. Delorme, der var kabinetschef hos Pisani, der dengang var medlem af Kommissionen med ansvar for udvikling, til stillingen. Sagsøgeren fik ved skrivelse af 5. februar 1985 meddelelse om, at »han ikke havde kunnet komme i betragtning ved besættelse af den ledige stilling«.

* Processprog: Fransk.

4. Ved skrivelse af 19. marts 1985 indgav sagsøgeren en klage i medfør af tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, til ansættelsesmyndigheden, med det formål at opnå en annullation af den udnævnelse, der havde fundet sted, samt det dermed sammenhængende afslag på hans ansøgning.

Under behandlingen af sagsøgerens klage anmodede sagsøgeren ved skrivelse af 17. april 1985 den tjenestegren, der behandlede sagen, om til sagsøgeren bl. a. at udlevere

»a) de akter, som (de tjenestemænd, der har ansøgt om stillingen...) har indgivet til det rådgivende udvalg for udnævnelser i lønklasserne A 1, A 2 og A 3;

...«

5. Sagsøgerens klage blev udtrykkeligt afvist ved skrivelse af 2. august 1985. Sagsøgeren har derefter anlagt nærværende sag, der er registreret på Domstolens justitskontor den 11. oktober 1985.

6. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (anden afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Den har dog anmodet Kommissionen om at fremlægge kopier af udtalelse nr. 48/84 fra det rådgivende udvalg for udnævnelser i lønklasserne A 2 og A 3, samt af det særlige referat fra Kommissionens møde, hvor denne besluttede at udnævne en anden ansøger end sagsøgeren til den omtvistede stilling.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1) Sagen antages til realitetsbehandling, og der gives sagsøgeren medhold.

2) Følgelig annulleres:

— ansættelsesmyndighedens beslutning af 19. december 1984 om udnævnelse af J. Delorme i stillingen som chef for afdeling VIII-A-3, »samarbejde vedrørende energi, minedrift og industrielle anliggender«.

— ansættelsesmyndighedens efterfølgende afslag på sagsøgerens ansøgning om nævnte stilling;

— ansættelsesmyndighedens afslag på sagsøgerens klage.

3) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— frifindelse;

— spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres efter de gældende regler.

III — Parternes anbringender og argumenter

Sagsøgeren har fremført følgende tre anbringender:

— tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægten, navnlig dennes artikler 25, stk. 2, og 45, stk. 1, tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter;

— tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægten, navnlig artiklerne 5, stk. 3, 7, stk. 1, 27 og 45, stk. 1, af almindelige retsgrundsætninger, bl. a. princippet om, at

enhver forvaltningsakt skal være lovligt begrundet (dvs. angive saglige grunde, der ikke hviler på retlige eller faktiske vildfarelser), samt af bistandspligten;

— tilsidesættelse af tjenestemandsvedtægten, navnlig artiklerne 7, stk. 1, og 45, stk. 1, samt magtfordrejning.

Det første anbringende

1. *Sagsøgeren* har gjort gældende, at der ikke før den anfægtede udnævnelse og afslaget på hans ansøgning om vedkommende stilling er foretaget nogen sammenligning af de ansøgende tjenestemænds fortjenester og af de bedømmelser, der foreligger vedrørende dem.

Således har ifølge sagsøgeren hverken det rådgivende udvalg for udnævnelser i lønklasserne A 2 og A 3 eller Kommissionen som ansættelsesmyndighed været i besiddelse af ansøgernes personlige akter. Sagsøgeren har ganske vist under en samtale den 7. maj 1985 med afdelingschefen i afdelingen for Vedtægten kunnet gøre sig bekendt med kopier af udtalelsen fra nævnte udvalg og med Kommissionens møderefferat vedrørende den omhandlede udnævnelse, men der har herved været tale om rent formelle aktstykker. Endvidere har han ikke i overensstemmelse med en af ham ved skrivelse af 17. april 1985 fremsat anmodning fået forelagt »fremsendelseskvittering«, for så vidt angår fremsendelsen af ansøgernes personlige akter til udvalget. Det påhviler imidlertid Kommissionen at bevise for Domstolen, at der har fundet en sammenligning sted af ansøgernes fortjenester i overensstemmelse med kravene i vedtægtens artikel 45, stk. 1.

2. *Kommissionen* har fremhævet, at sagsøgerens anbringende hviler på faktisk fejlagtige oplysninger. Beviset for, at det rådgivende udvalg for udnævnelser i lønklasserne A 2 og A 3 og Kommissionen virkelig har foretaget en sammenligning af ansøgernes fortjenester og af bedømmelserne af dem, findes i de respektive møderefferater, som sagsøgeren blev gjort bekendt med under samtalen den 7. maj 1985. Kommissionen er i øvrigt ikke i besiddelse af en skriftlig fremsendelseskvittering for fremsendelsen af ansøgernes akter til nævnte udvalg og forsamlingen af kommissionsmedlemmer.

Det andet anbringende

1. *Sagsøgeren* har gjort gældende, at de anfægtede beslutninger mangler begrundelse, eller at de i al fald ikke indeholder en begrundelse, der kan anerkendes efter gældende ret.

Det er sagsøgerens opfattelse, at alt talte for en udnævnelse af sagsøgeren i den omtvistede stilling. Han var således den ældste ansøger (syvoghalvtreds år), havde den største anciennitet (seksogtyve år) i lønklasse A 4, og han havde den største faglige erfaring på det omhandlede område (enogtredive år) samt inden for afdeling VIII-A-3's særlige sektor. Han var endvidere den ansøger, der bedst og fuldt ud opfyldte de kvalifikationer, der blev stillet krav om. Han havde fungeret som afdelingschef først som suppleant og dernæst midlertidigt i 16 måneder, og den seneste bedømmelse af ham var rosende. Desuden var hans udnævnelse i nævnte stilling den sidste mulighed, han havde for at få et normalt karriereforløb. Endelig var det den for afdelingen ansvarlige direktørs opfattelse, at han var langt den bedste ansøger. Når ansættelsesmyndigheden herefter alligevel udnævnte en anden ansøger, må den antages at have overskre-

det sine skønsbeføjelser eller i al fald ikke tilstrækkeligt overbevisende at have godtgjort, at dette ikke er tilfældet.

Da det desuden er ubestridt, at sagsøgeren var absolut egnet til at beklæde den omhandlede stilling, som han havde bestridt i seksten måneder til almindelig tilfredshed, burde ansættelsesmyndighedens bistandspligt have givet sig udtryk i, at hans store interesse i nu omsider at blive udnævnt i lønklasse A 3 blev tilgodeset.

2. *Kommissionen* har først og fremmest henvist til Domstolens faste praksis, hvorefter ansættelsesmyndigheden ikke er forpligtet til at begrunde forfremmelser over for ansøgere, der ikke har kunnet komme i betragtning.

Den gør endvidere gældende, at det af en undersøgelse af sagsøgerens tjenstlige stilling og herunder navnlig af de af ham fremdragne forhold fremgår, at ansættelsesmyndighden ikke har overskredet de skønsbeføjelser, der er anerkendt i Domstolens praksis. Kommissionen fremhæver herved navnlig, at Delorme på tidspunktet for den omtvistede beslutning var ca. halvtreds år gammel og havde en anciennitet i tjenesten og inden for lønklassen på henved ni år samt faglig erfaring fra det pågældende område på ca. toogtyve år. En sammenligning af bedømmelsen af Delorme, der i enhver henseende er rosende og bedømmelsen af sagsøgeren taler desuden for valget af Delorme. Om sagsøgerens argument, at han har fungeret først som suppleant og dernæst midlertidigt i stillingen som afdelingschef, har Kommissionen anført, at en tjenestemands virksomhed i en højere lønklasse end den, hvori han er indplaceret, ikke giver nogen ret til forfremmelse. I øvrigt har generaldirektøren for vedkommende sektor oplyst, at sagsøgerens midlertidige tjeneste som chef for afdelingen VIII-A-3 ikke har godtgjort, at han var i besiddelse af de »leder«-egenskaber, som generaldirektøren anså for absolut nødvendige for at lede afdelingen.

Kommissionen har endelig om den påståede tilsidesættelse af bistandspligten anført, at denne pligt ikke indebærer en forpligtelse til at forfremme en tjenestemand, når det i tjenestens interesse er en anden tjenestemand, der bør forfremmes.

Det tredje anbringende

1. *Sagsøgeren* har anført, at udnævnelsesbeføjelsen i det foreliggende tilfælde er blevet benyttet med et helt andet formål end det, der efter loven er tilsigtet.

Denne magtfordrejning kan i og for sig antages at foreligge i og med, at ansættelsesmyndighedens valg ikke, som anført i det andet anbringende, er lovligt begrundet.

Den udnævnelse, der er sket, er desuden en af de udnævnelser, der er sket ved udløbet af et kommissionsmedlems embedsperiode (disse udnævnelser kaldes sædvanligvis »nedkastninger i faldskærm«), hvilket bl. a. fremgår af cirkulære af 7. november 1984 fra fagforeningen af internationale og europæiske tjenestemænd, der angav den omtvistede meddelelse om ledig stilling som et eksempel på en akt til forberedelse af »nedkastningen i faldskærm«, her netop af et medlem af Pisani's kabinet.

Som et tredje forhold, der viser, at der foreligger magtfordrejning, har sagsøgeren henvist til forløbet af proceduren til besættelse af den omhandlede stilling. Han har herved

navnlig henvist til, at meddelelsen om ledig stilling vedrørende denne stilling, var udarbejdet allerede i november 1983, men først blev offentliggjort i oktober 1984 lige før udløbet af kommissionsmedlemmernes embedsperiode den 31. december 1984. Dette viser, at stillingen klart var tiltænkt kommissionsmedlem Pisani's kabinetschef.

2. *Kommmissionen* har anført, at anbringendet om magtfordrejning er faktisk ubegrundet.

Kommissionen har i det omfang anbringendet herom støttes på den påståede manglende forskriftsmæssige begrundelse af ansættelsesmyndighedens valg henvist til de indsigelser, den har fremført over for sagsøgerens anden søgsmålsgrund.

Det af sagsøgeren anførte er ifølge Kommissionen i øvrigt blot erklæringer, der ikke støttes på beviselementer af nogen art. Kommissionen er ikke på nogen måde afskåret fra at forfremme en tjenestemand, der er detacheret til et kabinet, til afdelingschef, såfremt den anser ham for den bedst egnede til den pågældende stilling.

Kommissionen har endelig vedrørende forløbet af proceduren til besættelse af den omtvistede stilling forklaret, at meddelelsen om ledig stilling ikke kunne offentliggøres i tiden frem til den 1. april 1984, idet den stilling, der var blevet ledig ved den tidligere chef for afdeling VIII-A-3's fratræden, var blevet flyttet fra denne afdeling til en anden som følge af en forflyttelse af en tjenestemand. Afdeling VIII-A-3 fik derfor først stillingen tilbage i forbindelse med frigørelse af en anden A 3-stilling den 1. april 1984. Kommissionen mente i øvrigt ikke, at offentliggørelsen af den omhandlede meddelelse om ledig stilling hastede. Der var nemlig andre stillinger end vedkommende afdelingschefstilling, der skulle opslås ledige forinden.

O. Due
Refererende dommer